

V dáli za horama...

Vystoupil jsem z auta a vydal se po prašné příjezdové cestě směrem k chatě. Byla to pěkná chalupa, přesně jako na fotkách, a její dlouhá historie z ní jen sálala. Micah už stál na zápraží a vyhlížel mě. V naší elektronické konverzaci působil jako milý chlapík, tak jsem doufal, že i naživo s ním bude dobrá řeč. Tu chajdu jsem vážně chtěl koupit. „Nazdar Corey!“ volal na mě Micah a mával mi svým otrhaným širákem. Bylo až s podivem, že tento prošedivělý stařík prodával svoji starou loveckou chatu přes internet a psal si se mnou přes email. Očividně i pokrokoví důchodci existují. Odpověděl jsem mu na pozdrav a rychle se ohlédl zpět k autu. Monty, můj věrný pes, tříbarevný kříženec bernského salašníka, pořád trpělivě seděl na svém místě a pozoroval mě z otevřeného okénka. *Drž mi palce, kamaráde!* pomyslel jsem si a vešel za Micahem do otevřených dveří. Nikdy bych nečekal, že to řeknu, ale formality byly vlastně příjemné. Micah mě provedl po chatě, pohostil mě hořkou kávou a navykládal mi spousty blábolů o místním folklóru. A pak rovnou vytáhl smlouvu, abych ji mohl podepsat. „A pamatuj,“ zopakoval, když mi podával pomačkaný papír s jeho roztřeseným rukopisem, „tady seš v Apalačskym pohoří! Pokavaď se timhle nebudeš řídit, dlouho žít nebudeš!“ Povzdechl jsem si a přijal od něj papír s vědomím, že na něm budou zase ta jeho hloupá pravidla. „Víš, že tohle na mě neplatí, chlape. Já mám indiánský báchor ky rád, ale jediným pravidlem je jim nevěřit, páč se pak začneš v lese bát. Vidiš, jak ti to vlezlo na mozek.“ Micah podrážděně potřásl hlavou. „Jak myslíš, mladej, ale až tě tady najdou studenýho, tak ti pohřeb platit nebudu.“ Přešel jsem jeho odpověď s úsměvem a ve chvíli napjatého ticha jsem sebral ze stolu kupní smlouvu.

Nastěhovat jsem se mohl téměř okamžitě, což mě velmi potěšilo. Konečně jsem vypadl ze své těsné maringotky na předměstí Atlanty, kam jsem se sotva vešel. Chatu jsem koupil plně vybavenou. Stačilo přestěhovat jen pár osobních věcí a už jsem si mohl naplno užívat krásy a klidu Západní Virginie. I Monty si náš nový domov okamžitě oblíbil. Bylo to vskutku ideální místo k životu, dokonce ani nebylo potřeba moc úprav v interiéru. Jediné, co jsem musel rychle změnit, byly ty ohavně černé, nepropustné závěsy v oknech, další důkaz Micahovy pověřivosti. Že prý v noci nesmí být vidět z okna ven. *Tsse, kecy!* To já se v noci rád koukám na hvězdné nebe, takže tenhle nevkusný výstřelek skončil v nejbližším bazaru. A dobře jsem udělal, protože výhled byl v noci vážně dechberoucí.

Také okolní lesy se staly zdrojem mého obdivu. Trávil jsem v nich většinu času. Po mnoho dní zde neprošla ani noha a zvěř jsem musel pomalu odhánět až ze zápraží. Býval bych si myslel, že se nekonečných hvozdů nebudu moci nikdy dostatečně nabažit, ale čím déle jsem

se s Montym toulal po jejich klikatých cestách, tím méně jsem se zde cítil vítán. Jednou večer jsem přemýšlel o tom, proč tomu tak je... a jen ze zvědavosti jsem se podíval na zmačkaný papír s Micahovými pravidly, který jsem z nějakého záhadného důvodu ještě nevyhodil. Pravidla zněla takto:

1. Nikdy nechod' v lese od soumraku do úsvitu!
2. Nikdy nescházej ze značený cesty - je značená z nějakýho důvodu!
3. Pokud slyšíš hlasy blízko sebe, jsou daleko, ale pokud je slyšíš daleko, jsou sakra blízko!
4. Nepískej a nezpívej v lese!
5. Nikdy příliš nezírej do stromů, moh' bys vidět něco, cos' nechtěl!
6. Pokud slyšíš někoho volat o pomoc, nic jsi neslyšel, jdi opačným směrem!
7. Pokud slyšíš někoho volat tvý jméno - ne, neslyšíš!

Snažil jsem se vyhrabat svoje racionální uvažování, ale místo toho jsem před očima pořád viděl momenty, kdy jsem některá z pravidel porušil. Nakonec jsem došel k závěru, že jsem to asi přehnal se svou „sklenkou na dobrou noc“ a měl bych se jít trochu vyspat. Tak jsem také udělal a ráno jsem se ještě před svítáním vydal do lesa, samozřejmě s Montym po svém boku. Byla neděle a já musel od pondělí nastoupit jako výpomoc na stavbě v nedalekém městě, tak jsem si chtěl poslední den volna náležitě užít. Záhy jsem však zjistil, že to byl nápad velmi nešťastný. Monty se mi po pár hodinách chůze ztratil z dohledu a nepřicházel ani na mé opakované volání a pískání. Hodiny plynuly a já ho stále nemohl najít, a tak jsem se nakonec zdrceně vrátil domů a začal tvořit letáčky, které jsem měl v plánu další den po cestě do práce vyvěsit. Nemohl jsem uvěřit tomu, že se ztratil. Pořád jsem doufal, že se ráno objeví u dveří. Jenže dny plynuly a moje naděje, že na mě ještě někdy upře ten svůj pohled veselých, jantarových očí, pomalu mizela. Chodil jsem jako tělo bez duše a proklínal celé Apalačské pohoří za to, že mi vzalo mého nejlepšího přítele.

Po několika týdnech začaly silné přivalové deště a jejich studená voda odplavila i ty nejmenší zbytky naděje, co ve mně ještě zůstaly. O to větší překvapení bylo, když se jednou uprostřed noci ozval zvenku psí štěkot. Okamžitě jsem vyskočil z postele s radostným očekáváním, že Monty nějak našel cestu zpátky. Prudce jsem otevřel vchodové dveře. Ovanul mě prudký poryv větru, který s sebou přinesl i spršku dešťové vody, a světlo zevnitř ozářilo zmoklého, vyzáblého, černobílého psa s hnědou náprsenkou i tlapami. Stál tam nehybně jako socha a prosebně na mě upíral své modré oči. Určitě musel hrozně hladovět.

„Monty?!“ zarazil jsem se. Ale... *TO PŘECE NENÍ MŮJ PES!!!* Můj Monty měl jantarové oči. Vždyť tohle ani nebyly psí oči, byly až moc lidské a podivně studené... Až jsem se otřásl odporem... Zkoumal jsem ho udiveně dál... A co ty zadní běhy? Žádný pes je nemá tak křivé a špičaté v hleznech. A záda? Prohnutá jak luk, Monty přece nikdy neměl problémy s páteří... *Fujtajxl, co to k čertu je????!!!* Rychle jsem zabouchl dveře, na čele mi vyvstaly krůpěje studeného potu. Za žádnou cenu jsem tuhle zrůdu nemohl pustit dovnitř. Zamknul jsem a zabarikádoval dveře židlí z kuchyně. Okna jsem zakryl ručníky a utěrkami, jen pro jistotu. Zavřel jsem se v ložnici, zhrouceně si sedl na postel a hlavou mi projela jediná myšlenka: *Jak ještě někdy budu moct vyjít ven...?*